



Ik was erg blij met de uitnodiging van de Nederlandse Golf Federatie, omdat ik dan weer eens in mijn vaderland kon vertoeven. Ook werd ik in staat gesteld met greenkeepers, baancommissarissen en voorzitters van groencomités (*green committee chairmen*) te praten over hun vak en ervaringen uit te wisselen. Het enige negatieve aan de hele zaak was de tijd van het jaar: de laatste week van februari. Mijn vrouw kwam in opstand tegen het idee en weigerde mee te gaan. Later bleek dat ik mijn clubs mee had moeten nemen. Mijn reis naar Nederland begon met een vliegreis met de KLM. Dit was mijn eerste mogelijkheid om mijn Nederlands te oefenen, iets wat hartelijk aangemoedigd werd door de stewardessen. Ik had mijn moedertaal al bijna veertig jaar niet meer gesproken, en het duurde even voordat ik me verstaanbaar kon maken.

Auteur: Gordon Witteveen

Een kijkje bij de Nederlandse greenkeepers

Op Schiphol stond ik versteld van de efficiency. Tussen de landing, de paspoortcontrole, het ophalen van de koffers en het in de trein stappen zat nauwelijks een half uur. Volgens mij was het nog sneller gegaan als ik Engels gesproken had! Het Nederland dat zich voor mijn ogen ontrolde en zou blijven ontrollen, de rest van de week, was het toonbeeld van voorspoed. Zulke welstand had ik eerder alleen in Canada en de Verenigde Staten gezien. Maar hier leek de rijkdom meer universeel. De Nederlanders zijn een volk van handelaren en

fabrikanten. Zij hebben een rijkdom gecreëerd waarvan iedereen lijkt te profiteren. Mijn contactpersoon in Nederland was Klaas Swart, de goeroe onder de greenkeepers, die ik bij eerdere bezoeken en op bijeenkomsten van de GCSAA had ontmoet. Op het station wachtte hij me op, en na de sterke Nederlandse koffie gingen we naar onze eerste golfbaan. Tot mijn verrassing zag ik een stukje Florida in het Nederlandse landschap. De Amerikaanse architect Kyle Philips had een ruimtelijke lay-out gecreëerd op een omvang-

rijk vlak stuk land. De tees en greens waren zeer groot. Veel van de holes werden gescheiden door brede kronkelende waterpartijen en kunstmatige heuveltjes, die dienstdeden als terreinhindernissen. Volwassen eiken en beuken en allerlei andere inlanderse struiken en bomen waren smaakvol in het landschap opgenomen. Ze stonden op de verhoging om het terrein heen. In de herfst was alles ingezaaid en op het hele terrein stond dik gras. De opening zal halverwege de zomer plaatsvinden.



De hoofdgreenkeeper is Arnoud de Jager, een man in de bloei van zijn professionele leven en goed opgeleid wat betreft het onderhoud van dit terrein. De Jager ook voorzitter van de Nederlandse Greenkeepers Associatie. Hij vertelde me dat de greens ingezaaid waren met het traditionele mengsel van zwenk- en buntgras (*fescue-bentgrass*). In dit geval was gekozen voor 80 procent kruipend rood zwenkgras (*creeping red fescue*) en 20 procent *Pennlinks*. De tees en de fairways waren ingezaaid met een driedubbele mix van gelijke delen zwenkgras, beemdgras (*bluegrass*) en blijvend koren (*perennial rye*). De Jager wil de greens tot 5 mm maaien, iets wat wij een *light quarter* noemen. Als gevolg daarvan geeft de stimpmeter ongeveer twee meter aan (*resulting in a stimp meter reading of about 7 ft*). Voor speciale gelegenheden maait hij nog korter, om de green meer snelheid te verschaffen. Buiten het seizoen (van oktober tot en met april) worden de vlaggenstokken van de greens verwijderd en voor de *aprons* geplaatst.

Fairways en tees worden op 1,25 centimeter gemaaid. Het zand in de bunkers moest nog verspreid worden, maar de deadline van midden zomer moet gehaald kunnen worden. De Lage Vuursche zal een uitdaging worden voor de Nederlandse golfwereld. Qua ledental zit men al aan de top met 700. Ze zullen niet alleen genieten van een geweldige golfbaan, maar ook van het ruime oefengebied, de putting greens en het modernistische clubhuis. Arnoud de Jager verwacht ongeveer 200 golfers per dag. Kan het zwenkgras dat allemaal wel aan? De Jager denkt van wel. Hij denkt dat de slijtage door de omvang verspreid zal worden. Buiten het seizoen op de *aprons* spelen zal daar ook bij helpen.

Nederlandse greenkeepers vinden het leuk om gaatjes in de banen aan te brengen. Misschien is dat de invloed van hun Britse collega's. (Natuurlijk moeten we ook bedenken dat Vertidrain twintig jaar geleden in Nederland ontstaan is. Het patent erop is sindsdien verlopen en de machine wordt nu volop gekopieerd en volgens sommigen zelfs verbeterd. In Duitsland gebeurt dat door Wiedemann en ook in de VS houden enkele fabrikanten zich ermee bezig.)

Aan alle Canadese greenkeepers die denken dat ze niet genoeg beschermingsmateriaal hebben voor hun baan: probeer het eens in Nederland. Daar is een groot gebrek aan producten die tegen ziektes beschermen. De ernstigste ziekte is *Fusarium patch*. Die woekert in donkere dagen en milde winters. Op dit moment is er geen

bestrijdingsmiddel beschikbaar tegen deze plaag. Overal in Nederland vind je mollen. Vanuit de auto of de trein zie je duidelijk de hoopjes vers opgeworpen aarde in de velden en weiden. Ook onder de fairways van de golfbanen zijn deze diertjes volop aanwezig.

De meest gebruikte methode tegen mollen is vallen zetten. Dit wekte mijn verbazing. Waren dit de Nederlanders die ons boycotten omdat we zeehondjes neerknuppelen bij Newfoundland? De Nederlanders die niets van ons bont moeten hebben? Ditzelfde volkje vermoordt mollen met hun zachte velletjes. Een groot probleem is de aanwezigheid van veel wormen op de putting green. Hier is geen verdelgingsmiddel meer tegen. Iedereen is het erover eens dat wormen een belangrijk onderdeel vormen van het biologische leven onder de grond. Maar wormenhoopjes zijn storend voor de golfer. Wat valt daaraan te doen? Voorlopig is de enige oplossing het wegvegen van de hoopjes. Arbeidskracht, of beter gezegd het gebrek daaraan, vormt ook een groot probleem in Nederland. De gemiddelde baan van 18 holes wordt bemand door vijf tot zeven mensen. Door dit kleine aantal komt het maaien van de greens in het gedrang. Ook andere werkzaamheden blijven onuitgevoerd. Er zijn maar weinig banen met een monteur.

Het slijpen en onderhouden van maaiers en machines wordt uitbesteed aan leveranciers. Aan de andere kant hebben de werknemers het hele jaar werk. De greenkeepers in Nederland werken echt mee. Ze hebben er niets op tegen bij de werkzaamheden betrokken te zijn. Als u vindt dat u problemen hebt met het bestuur of het comité, dan hoeft u in Nederland niet op veel sympathie te rekenen. Daar komt het vaak voor dat het bestuur alle aankopen doet met betrekking tot de baan. Dus niet alleen machines, maar ook voorraden. Voorzitters wonen agronomische bijeenkomsten bij en worden door de golfers vaak voor experts aangezien, meer nog dan de greenkeepers. Maar veel greenkeepers zijn goed opgeleid en ze nemen het lot in eigen hand. De Nederlandse Greenkeepers Associatie heeft een belangrijke rol gespeeld bij deze verandering. Overigens worden veel greenkeepers in Nederland buiten het clubhuis gehouden, net zoals hun Amerikaanse collega's vroeger. Onder de oppervlakte tref je de laatste restjes van de klassenmaatschappij aan. Maar dat verandert, nu deze hardwerkende mensen zich een weg naar boven vechten op de maatschappelijke ladder. Ik heb twee presentaties gehouden in Nederland. De eerste was een sessie van drie uur van de Nederlandse Greenkeepers Associatie, waar ik

mijn seminar 'Magie van het greenkeeping' gepresenteerd heb. De tweede keer was ik bij de Nederlandse Golf Federatie op bezoek. Mijn gastheer was Jeffrey Collinge, een Engelsman die in Nederland woont, lid is van de commissie greenkeeping van de NGF en hoofd is van de *Green Section*. Het was een beschaafde groep, sociaal misschien nog meer dan agronomisch. In het verleden werden bijeenkomsten van greenkeepers en golfofficials meestal toegesproken door professoren en andere experts. Het kwam zelden voor dat een praktisch ingestelde greenkeeper het spreekgestoelte betrad. Het leek erop dat mijn publiek het erg op prijs stelde om iemand recht uit het hart te horen spreken over daadwerkelijke ervaringen. Wat is de toekomst van golf in Nederland? Het aantal faciliteiten stijgt gestaag. Met name het openbare golf is aan een opmars bezig. De Nationale Associatie van Golfbaanbezitters (*National Golf Course Owners Association*) is actief en welbekend. Maar toch zijn er beperkende factoren:

- Een verder verbod op bestrijdingsmiddelen en zelfs kunstmest lijkt zo goed als zeker. Een onzekere toekomst voor wat betreft de toelating van bestrijdingsmiddelen en kunstmest.
- Er worden verregaande restricties opgelegd betreffende de aanleg van nieuwe banen. Die zullen moeten passen in de natuurlijke omgeving. Er zullen alleen inlandse rassen mogen worden gebruikt. (Overigens bedraagt de tijd om toestemming voor een baan te krijgen tien jaar.)
- Er zal steeds meer gespeeld worden op de bestaande banen, aangezien de Nederlanders verzet zijn geraakt op golf.
- Een aantal spelers zal betere speelomstandigheden eisen zoals men die ziet op tv bij Valderama in Spanje en Augusta in de VS.

Kortom, de toekomst is een grote uitdaging voor de Nederlandse greenkeeper. De nieuwe generatie zal beter opgeleid en inventiever moeten zijn en meer arbeidskrachten moeten kunnen inzetten.



Be social

Scan of ga naar:

www.Greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-6184